

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.546 van 4 september 2026
in de zaak A. 248.328/XII-10.138**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Roosens en Stéphanie Rondelez
kantoor houdend te 3000 Leuven
Quinten Metsysplein 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5339 BRUSSEL-HOOFDSTAD-ELSENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frédéric Van de Gejuchte
kantoor houdend te 1030 Brussel
Luzernestraat 40
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 juni 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het besluit van het politiecollege van de [p]olitiezone van 14 juli 2025 waarbij beslist werd om:
- hem op non-activiteit te plaatsen vanaf 2 mei 2025 en het ten onrechte ontvangen salaris terug te vorderen
 - zijn definitieve ambtsontheffing als inspecteur bij de politie goed te keuren conform de bepalingen van artikel 125 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst [...] gestructureerd op twee niveaus, met onmiddellijke ingang”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 12 juni 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Auditeur Katrien Didden heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Roosens, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Lorane De Maeyer, die *loco* advocaat Frédéric Van de Gejuchte verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Katrien Didden heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was inspecteur van politie in de lokalepolitiezone.

3.2. In februari 2025 vertrekt verzoeker op vakantie naar de Verenigde Staten. In april 2025 wordt verzoeker daar gearresteerd en opgesloten in de gevangenis.

3.3. Op 2 mei 2025 zou verzoeker het werk hervatten.

Op 21 mei 2025 stelt commissaris van politie A.F. van de lokalepolitiezone vast dat verzoeker meer dan tien dagen onwettig afwezig is.

Het politiecollege wordt hiervan in kennis gesteld.

3.4. Bij aangetekende brief van 22 mei 2025, nogmaals verstuurd op 26 mei 2025, wordt verzoeker gewezen op zijn onwettige afwezigheid en wordt hem de mogelijkheid geboden zijn standpunt dienaangaande mee te delen.

Deze brief vermeldt:

“Betreft: uw ongewettigde afwezigheid (cfr. Art. 125 en 260 WGP, art. IX.I.2 tot en met IX.I.6 RPPol.)

We hebben vastgesteld dat u zonder geldige reden afwezig bent sinds 02/05/2025.

We verwijzen naar de wettelijke bepalingen zoals vermeld in het artikel 125 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (WGP) en de artikels IX.I.6 en IX.I.10 van het K.B. van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, die bepalen dat:

Artikel 125

[...]

Art. IX.I.6 RPPol

[...]

Art. IX.I.10 RPPol

[...]

Volgens mijn inlichtingen, blijkt dat u onwettig afwezig bent sinds 02/05/2025 en dit zonder dat u uw dienst hernomen heeft. De termijn van 10 dagen voorzien in het artikel 125 werd overschreden op 10/05/2025.

Uw onwettige afwezigheid werd ter kennis gebracht aan de voorzitter van het Politiecollege. Een kopie van dit schrijven wordt u eveneens overgemaakt in bijlage van deze brief.

U beschikt over een termijn van maximum 10 dagen vanaf de kennisname van huidig schrijven om uw argumenten of enig ander gegeven met betrekking tot uw afwezigheid mee te delen.

Indien uw afwezigheid, ondanks uw argumentatie, als onregelmatig beschouwd wordt, zal u van ambtswege uit uw functie ontslagen worden en dit zonder voorafgaande aankondiging.”

Via de verbindingsofficier van de Federale politie in de Verenigde Staten wordt deze brief op 20 juni 2025 doorgestuurd naar de gevangenis waar verzoeker verblijft.

Volgens verzoeker kreeg hij “[b]egin juli 2025” in de gevangenis kennis van deze brief.

3.5. Op 14 juli 2025 beslist het politiecollege om verzoeker in de stand non-activiteit te plaatsen vanaf 2 mei 2025, alsook om hem met onmiddellijke ingang de definitieve ambtsontheffing op te leggen in toepassing van artikel 125 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: wet van 7 december 1998).

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Bij aangetekende brief van 14 juli 2025, nogmaals verstuurd op 29 juli 2025, wordt verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

Deze brief vermeldt:

“Betreft : Ambtshalve ontslag - Art 125 WGP.
Geachte mijnheer [...],
Het politiecollege besliste in zitting op 14/07/2025 u ambtshalve te ontslagen met onmiddellijke ingang.
Gelieve uw ‘Quitus’ in bijlage volledig te volbrengen (uw materiaal binnenbrengen bij de opgesomde diensten - op volgorde), zodat wij u uw sociale documenten kunnen bezorgen (vakantieattest, C4, tewerkstellingsattest).”

Via de verbindingsofficier van de Federale politie wordt deze brief op 15 juli 2025 doorgestuurd naar de gevangenis waar verzoeker verblijft.

Volgens verzoeker kreeg hij “[l]ater in juli 2025” in de gevangenis kennis van deze brief.

3.7. Naar eigen zeggen wordt verzoeker op 17 november 2025 vrijgelaten uit de gevangenis, waarna hij in een detentiecentrum zou hebben

verbleven tot hij op 18 februari 2026 wordt gerepatriëerd naar België, waar hij op 19 februari 2026 aankomt.

IV. Toepassing korte debattenprocedure

Exceptie wegens de niet-ontvankelijkheid ratione temporis van het beroep

Standpunt van de partijen

4. In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij uiteen dat het beroep niet ontvankelijk is, daar het laattijdig is.

5. Het auditoraat heeft een verslag opgesteld in toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemeen procedurereglement) waarin het de niet-ontvankelijkheid van het beroep vaststelt, omdat het laattijdig is.

6. Verzoeker anticipeert in het verzoekschrift op de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep. Hij zet in hoofddorde uiteen dat de bestreden beslissing niet aan hem werd betekend. Verzoeker erkent weliswaar dat de aangetekende zending van 14 juli 2025 naar zijn thuisadres werd verstuurd en dat hij daarvan “enige tijd later” kennis kreeg in de gevangenis, doch merkt op dat de bestreden beslissing zelf niet bij deze brief was gevoegd en evenmin in de brief werd geciteerd noch correct weergegeven. Verzoeker voert aan dat hij pas op 1 juni 2026 kennis kreeg van de bestreden beslissing, zijnde het ogenblik waarop ze door de personeelsdienst van de politiezone werd bezorgd aan zijn raadslieden. In ondergeschikte orde – in de hypothese dat de Raad van State zou oordelen dat de bestreden beslissing moet worden geacht te zijn betekend aan verzoeker met de brief van 14 juli 2025 – voert verzoeker aan dat hij wegens overmacht en onoverwinnelijke dwaling niet tijdig een beroep bij de Raad van State heeft kunnen indienen. In deze hypothese moet volgens verzoeker toepassing worden gemaakt van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelet op het ontbreken van de vermelding van de beroepsmogelijkheid bij de Raad

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.546

van State. Verzoeker berekent dat de beroepstermijn dan zou zijn verstreken op 15 januari 2026 en voert aan dat hij in de periode tussen 15 juli 2025 en 15 januari 2026 wegens overmacht en onoverwinnelijke dwaling geen beroep kon indienen bij de Raad van State. Volgens verzoeker is er sprake van overmacht omdat hij gedurende die periode was opgesloten in de gevangenis en vervolgens in een detentiecentrum en dat telefonisch contact met België maar in beperkte mate mogelijk was. De onoverwinnelijke dwaling is volgens verzoeker gelegen in het gegeven dat hij – na kennisneming van de brief van 14 juli 2025 – via zijn tante door de heer E. werd gerustgesteld dat deze een verweerschrift had ingediend en dat hij nog niet was ontslagen. Pas na zijn terugkeer in België is verzoeker tot de vaststelling gekomen dat hij wel degelijk uit dienst was sinds 14 juli 2025, waarna hij onmiddellijk actie heeft ondernomen.

Ter terechtzitting verzet verzoeker zich tegen de toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 4, § 1, derde lid, van het algemeen procedurereglement verjaren de annulatieberoepen zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt noch betekend moeten worden, gaat de termijn in met de dag waarop een verzoekende partij er kennis van nam.

8. Met de thans bestreden beslissing wordt verzoeker in toepassing van artikel 125 van de wet van 7 december 1998 ambtshalve ontslagen wegens onwettige afwezigheid van meer dan tien dagen. De bestreden beslissing bepaalt also op individuele wijze de rechtspositie van verzoeker. Ze kan, anders dan de verwerende partij ten onrechte in haar nota met opmerkingen betoogt, de beroepstermijn voor de Raad van State slechts doen ingaan, indien ze aan de betrokkene persoonlijk is betekend, dit wil zeggen op een rechtszekere wijze schriftelijk ter kennis is gebracht. Het is daarbij niet van belang of de betrokkene vroeger reeds een voldoende feitelijke kennis had van die beslissing of van de motieven ervan. Het gegeven dat noch artikel 125 van de wet van 7 december 1998

noch de artikelen IX.I.6 tot IX.I.10 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 ‘tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’ voorschrijven dat het ambtshalve ontslag in toepassing van die bepalingen moet worden betekend aan de betrokkene, doet – in weerwil van wat de verwerende partij aanvoert – niet anders oordelen.

9. Te dezen is de bestreden beslissing betekend aan verzoeker met een aangetekende brief van 14 juli 2025 die, via de verbindingsofficier van de Federale politie in de Verenigde Staten, op 15 juli 2025 wordt doorgestuurd naar de gevangenis waar verzoeker verblijft. Verzoeker erkent expliciet dat hij van deze brief kennisnam “[l]ater in juli 2025” (zie *supra*, nr. 3.6).

Het standpunt van verzoeker dat de bestreden beslissing hiermee niet op een rechtsgeldige wijze aan hem ter kennis werd gegeven, omdat “[d]e bestreden beslissing zelf” niet werd bijgevoegd noch geciteerd of correct weergegeven, faalt. Uit de brief blijkt immers – beknopt doch onmiskenbaar – dat verzoeker ambtshalve werd ontslagen met ingang van 14 juli 2025, dat deze beslissing werd genomen door het politiecollege, alsook op welke rechtsgrond deze beslissing meent te kunnen steunen. Verzoeker was aldus op de hoogte van de aard en de draagwijdte van de bestreden beslissing, te meer daar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en de inhoud van de daarop toepasselijke rechtsregels zijn vervat in de brief van 22 mei 2025, waarvan verzoeker erkent kennis te hebben genomen “[b]egin juli 2025” (zie *supra*, nr. 3.4).

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de brief van 14 juli 2025 geen melding maakt van de beslissing om verzoeker vanaf 2 mei 2025 in de stand non-activiteit te plaatsen en het ten onterechte ontvangen salaris terug te vorderen, stelt de Raad van State vast dat – daargelaten of die beslissing een voor de Raad van State aanvechtbare rechtshandeling is – verzoeker geen enkel middel aanvoert tegen die beslissing en derhalve het voorwerp van het beroep heeft beperkt tot het ambtshalve ontslag. Bijgevolg moet de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing om verzoeker vanaf 2 mei 2025 in de stand non-activiteit te plaatsen en het ten onterechte ontvangen salaris terug te vorderen, niet worden onderzocht.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat de bestreden beslissing, waarbij verzoeker ambtshalve wordt ontslagen, aan hem is betekend, zodat die betekening in beginsel de beroepstermijn doet lopen.

11. Overeenkomstig artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vangt de beroepstermijn evenwel slechts aan, indien de betekening van de akte of van de beslissing met individuele strekking de beroepsmogelijkheid, de vormvoorschriften en de termijn vermeldt. Indien daaraan niet wordt voldaan, begint de beroepstermijn maar te lopen vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van de beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat bij de kennisgeving van de bestreden beslissing verzoeker werd gewezen op de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. In toepassing van de voormelde bepaling is de beroepstermijn derhalve slechts beginnen lopen vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van deze beslissing.

Hoewel uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid wanneer de bestreden beslissing precies aan verzoeker werd betekend, erkent verzoeker dat hij de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft ontvangen “[l]ater in juli 2025”. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de termijn van vier maanden, bedoeld in artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, pas is beginnen lopen op 1 augustus 2025, verstreek de beroepstermijn van zestig dagen ruim vóór 10 juni 2026, zijnde de datum waarop het beroep is ingesteld.

Het beroep is derhalve laattijdig.

12. In ondergeschikte orde beroept verzoeker zich evenwel op overmacht en onoverwinnelijke dwaling, ter verklaring waarom hij zijn beroep niet tijdig heeft ingesteld.

13. Opdat van de beroepstermijn voor de Raad van State zou kunnen worden afgeweken ingevolge overmacht, moet de aangevoerde overmacht van die

aard zijn dat de verzoekende partij zich in de absolute onmogelijkheid bevond om binnen de wettelijke termijn haar beroep in te stellen. Het bewijs van het bestaan van de overmacht rust op de verzoekende partij.

Opdat er sprake is van een onoverwinnelijke dwaling, zodat niet tijdig een beroep bij de Raad van State werd ingesteld, moet de verzoekende partij een ontoerekenbare, onvoorzienbare dwaling aantonen die zij redelijkerwijze onmogelijk kon vermijden.

14. Vooreerst is er te dezen volgens verzoeker sprake van overmacht, omdat hij opgesloten was in de gevangenis en vervolgens in een gesloten detentiecentrum in de Verenigde Staten en slechts in zeer beperkte mate en louter telefonisch contact met België mogelijk was.

Verzoeker toont daarmee niet aan dat er sprake is van overmacht. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat, ondanks de detentie van verzoeker, hij wel degelijk in staat was om contact op te nemen met een familielid in België, alsook om via dit familielid iemand te vragen om zijn belangen te behartigen door onder meer de politiezone en het comité P te contacteren. Verzoeker bewijst derhalve niet dat het absoluut onmogelijk was om binnen de wettelijke termijn een beroep bij de Raad van State in te dienen.

15. Te dezen is er volgens verzoeker ook sprake van onoverwinnelijke dwaling, omdat verzoeker, na kennisname van de brief van 14 juli 2025 en zijn korte contacten met een familielid in België, was “gerustgesteld” dat de heer E., aangezocht door zijn familielid, het nodige had gedaan om een “verweerschrift” in te dienen, alsook, omdat de heer E. verzoeker in augustus 2025 liet weten dat hij nog niet was ontslagen.

Met deze argumentatie toont verzoeker evenwel niet aan dat er sprake is van een ontoerekenbare, onvoorzienbare dwaling die hij redelijkerwijze onmogelijk kon vermijden. Gelet op de duidelijke bewoordingen in de brief van 14 juli 2025 kan verzoeker niet staande houden dat hij niet wist dat hij was ontslagen. Dat hij zich desondanks liet ‘geruststellen’ door het pas na de

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.546 XII-10.138-9/11

kennisgeving van het ontslag indienen van een “verweerschrift” en de loutere bewering dat hij nog niet was ontslagen, is hem wel degelijk toerekenbaar. Het was in die omstandigheden redelijkerwijze ook niet onvoorzienbaar dat – daargelaten de toepassing van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State – de beroepstermijn bij de Raad van State begon te lopen.

16. Noch overmacht noch onoverwinnelijke dwaling kunnen derhalve verhelpen dat het beroep laattijdig is.

17. Uit wat voorafgaat, volgt dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is.

18. Ter terechtzitting verzet verzoeker zich tegen de afhandeling van het beroep tot nietigverklaring in toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement, zoals geadviseerd door het auditoraat. Hij wijst er daarbij op dat de grond van de zaak nog niet is onderzocht door het auditoraat.

Met dit verzet en dit argument doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan de analyse van de exceptie van niet-ontvankelijkheid in het auditoraatsverslag. Het onderzoek van de grond van de zaak is voorts maar aan de orde, indien het ingediende beroep ontvankelijk is, wat te dezen – zoals blijkt uit wat hiervoor is uiteengezet – niet het geval is.

Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

De vordering tot schorsing dient, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, hetzelfde lot te ondergaan.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vier september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Greta Scheveneels,	griffier.
--------------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Ann Coolsaet